

der nu er, en Tante, som har været under Overveielse, men uden at jeg endnu er kommen saa vidt i Undersøgelsen af, hvorvidt den kan realiseres, at jeg kan forelægge det ærede Thing noget Forslag derom. Dette vil i ethvert Fald være et Forslag af et større Omfang, end at det sandsynligvis vil kunne finde Plads paa en Finantslovsbevilling. — Hermed tror jeg at have omtalt familige for Tiden foreliggende Vndringer. Naar den ærede Ordsfører endvidere har gjort opmærksom paa, at Finantsudvalget har havt sin Opmærksomhed henledet paa Muligheden af at taxifere Petroleum under Harpix og Kjære istedetfor under Olie, skal jeg dertil kun bemærke, at jeg ikke ser rettere, end at en Nedsættelse af Petroleumstolden maa søges bevirket ved Lovbestemmelse og ikke ved Udtalelser fra Finantsudvalget om, hvor en toldpligtig Gjenstand mest passende kan taxiferes. Selve den finansielle Betydning af en saadan Omflytning af Petroleum fra den Position, hvorunder det hidtil har været fortoldet, til den, hvorunder man har ment, at det muligvis kunde hensjæres, vil jo i Virkeligheden blive en Forandring, som kommer til at gaa ud paa en Nedsættelse fra 2 Sk. til $\frac{1}{4}$ Sk., — om jeg hørte ret var det de Tal, den ærede Ordsfører angav (Ordsføreren [Holstein-Ledreborg]: Ja!) — og saa vil det jo være at nedsætte Posten til $\frac{1}{8}$ af, hvad den indbringer nu. Da den i dette Dieblif indbringer omtrent 800,000 Kr., vil det jo ved en saadan Overføring være at renoncere paa 700,000 Kr.'s Indtægt til Statskassen. Jeg deler ikke den ærede Ordsførers Tvivl om, at Stenolie virkelig er Olie og ikke Harpix og Kjære, og jeg vilde finde det i allerhøjeste Grad vilkaarligt, om en Finantsminister eller en Generaltolddirektør vilde for at lette Indførselen af Petroleum gjøre en saa tvivlsom Fortolkning gjældende som den, at føre Petroleum bort fra Olie til Harpix. Skulde Petroleum virkelig være en af de Varer, som fortjente paa Grund af dens almindelige Forbrug at staffles nogen Lettelse i Indførselstold, er jeg af den bestemte Mening, at det kun kan gjøres gennem en Lov.

Tauber: Som det ærede Thing vil have bemærket, har jeg ikke kunnet slutte mig til det første Vndringsforslag angaaende Weberlag til de tidligere Østersforpagtere. Jeg er ganske enig med den ærede Ordsfører deri, at efterat der nu er faldet Dom i den private Sag, i Anledning af hvilken Udvalget isjor mente at burde udsætte at tage Bestemmelse herom, saa foreligger denne Sag nu saaledes, at man bør og kan tage en endelig Beslutning derom. Hvor megen eller hvor liden Betydning man skal lægge paa den Dom, som er falden, skal jeg ikke komme ind paa; jeg vil kun gjøre den almindelige Bemærkning, at en Dom i en privat Sag har jo ikke den samme almindelige Frikjendelses Karakter som en Dom i en offentlig Sag. Men jeg vil overhovedet slet

ikke komme ind paa dette Spørgsmaal; thi det er ikke nogen Grund til, at der skal gives de Paagjældende Erstatning, at de ikke have gjort sig skyldige i saadanne Forseelser — jeg tør næsten sige Forbrydelser, som de vare sigtede for i de Udtalelser, som gavede Anledning til den omtalte Injuriefag. Et Erstatningskrav maa selvfølgelig stiftes paa, at de virkelig have gjort noget Positivt, som kan begrunde det, og i saa Henseende kan jeg ikke Andet end give den meget ærede Finantsminister fuldstændig Ret i, at hverken Ret eller Billighed taler i ringeste Maade derfor; der er ikke Spor af Marsag til at give dem Erstatning. Af Alt, hvad der tidligere har været oplyst og er oplyst nu, fremgaar det, at de ikke have foretaget eller have godtgjort at have foretaget Noget som helst til Østersfiskeriets Forbedring af den Art, som kunde begrunde en saadan Erstatning. Hvad de anføre i den Piece, som har været tilstillet Folkethinget, og som synes at have været veiledende for de øvrige ærede Medlemmer af Udvalget, henstaar uden videre Dokumentation fra deres Side, og ialtsald modsiges og afkræftes det i en væsentlig Grad af, hvad der er fremkommet fra anden Side. Jeg skal tillade mig at minde om, hvorledes Sagen forholder sig. De praegjældende Østersforpagtere havde Østersfiskeriet til en Forpagtningsafgift af 875 Rd. eller 1,750 Kr., og efterat de vare fratradte, blev Fiskeriet bortforpagtet for 42,000 Rd. eller 84,000 Kr. Det er væsentlig paa dette Faktum, at de næste Forpagtere gavede om 80,000 Kr. mere i Forpagtningsafgift, at de støtte deres Paastand om, at de have forbedret Østersfiskeriet i en saadan Grad; men det er, som Enhver vil se, intet Bevis. Man kan snarere sige, at det var en Indtægtskilbe, der nu blev opdaget, som kom i dygtigere Hænder, medens den tidligere havde været i Hænderne paa Folk, som ikke forstode at exploitere den, og at der ikke var den Konkurrence tilstede, som kunde tilveiebringe et tilstrækkeligt Pub. Andet fremgaar ikke deraf, og Andet er heller ikke oplyst. Der er foretaget et Skjøn over, hvorvidt de havde forbedret Østersfiskeriets Gang i Limfjorden. Dette Skjøn er foretaget af tvende naturvidenskabelige Videnskabsmænd, Professorerne Steenstrup og Schjødte. Professor Steenstrups Erklæring gif Østersforpagterne med, Professor Schjødtes gif dem afgjort imod; men hvad Professor Steenstrups Erklæring angaar, ere de Forsudsætninger, hvorfra den gif ud, senere bleone afkræftede ved Erklæringer fra Mænd, som besad ubestrideligt Lokaltjendskab til de paagjældende Forhold, navnlig Havnemester Bloch og det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgtreds (Paulsen), Erklæringer, som borttogte Grundlaget for den Erklæring, som Professor Steenstrup havde afgivet, hvormod Professor Schjødte fra sin Side afgav en Erklæring, som gif ud paa, at de af Forpagterne paaberaabte Foranstaltninger have